

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9So/115/2016
Identifikačné číslo spisu: 7013200330
Dátum vydania rozhodnutia: 25.04.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7013200330.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členov senátu: JUDr. Viery Nevedelovej a Mgr. Viliama Pohančeniča v právnej veci navrhovateľa: N. S., bytom S., G. XXX, prechodne Y., C. 11, zastúpeného advokátom JUDr. Vladimírom Kotosom, AK Košice, Žižkova 6, proti odporkyni: Sociálnej poisťovni Bratislava, ústredie, Bratislava, Ul. 29. augusta 8, v konaní úrazovú rentu, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/11/2013-68 z 26. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Sp/11/2013-68 z 26. januára 2016 spolu s opravným uznesením č. k. 5Sp/11/2013-83 z 24. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 5Sp/11/2013-68 z 26. januára 2016 potvrdil rozhodnutie odporkyne č. 12224-4/2013-BA z 28. februára 2013, ktorým odporkyňa rozhodla, že navrhovateľovi vznikol nárok na úrazovú rentu v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 15. 11. 1976 odo dňa 21. 01. 2013, pričom od 21. 01. 2013 nemá nárok na výplatu úrazovej renty. Nárok na výplatu úrazovej renty nevznikol z dôvodu, že suma úrazovej renty určená podľa § 89 zákona o sociálnom poistení nepresiahla nulu.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že XX. T. XXXX navrhovateľ utrpel pracovný úraz, pri ktorom došlo k devastačnému poraneniu predlaktia pravej dominantnej hornej končatiny, vyklbeniu pravého laktového kĺbu s prasknutím puzdra kĺbu a poškodeniu šliach extenzorov - vystierač svalov ramena a predlaktia. V čase pracovného úrazu vykonával práce pri oprave hutných agregátov ako prevádzkový zámočník vo valcovniach na Vysokých peciach Východoslovenských železiarní. Pri pracovnom úraze vykonával prácu prevádzkového zámočníka pri bežných opravách. Nevykonával opravy ťažkých hutných agregátov.

Navrhovateľ si pôvodne uplatnil nárok na úrazovú rentu žiadosťou zo dňa 11. 01. 2008. O tejto rozhodla

odporkyňa rozhodnutím zo dňa 20. 08. 2008, podľa ktorého navrhovateľ, ktorý utrpel poškodenie zdravia v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 15. 11. 1976 nemá nárok na úrazovú rentu. Na základe opravného prostriedku bol jeho zdravotný stav na účely úrazovej renty opätovne prehodnotený a posúdený, pričom miera poklesu navrhovateľovej pracovnej schopnosti bola určená v rozsahu 41 %. Na základe uvedeného odporkyňa vyhovel opravnému prostriedku a rozhodla dňa 09. 12. 2008 o tom, že navrhovateľovi vznikol nárok na úrazovú rentu v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 15. 11. 1976 a odo dňa 08. 02. 2008 navrhovateľ nemá nárok na výplatu úrazovej renty, keďže nárok na výplatu úrazovej renty nevznikol z dôvodu, že suma úrazovej renty určená podľa § 89 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení nepresiahla nulu. Týmto rozhodnutím bolo zároveň zrušené rozhodnutie zo dňa 20. 08. 2008.

O opravnom prostriedku podanom aj proti naposledy citovanému rozhodnutiu rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 24. 04. 2009 č. k. 2Sp/70/2008-14, ktorým potvrdil rozhodnutie odporkyne zo dňa 09. 12. 2008 č. 222-7415/2008, Ba-19026/2008 konštatujúc, že z obsahu administratívneho spisu bolo preukázané, že navrhovateľ ku dňu 31. 12. 2003 nepoberal náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, ani náhradu za stratu na dôchodku. Zároveň z listinných dôkazov bolo preukázané, že výška invalidného dôchodku, ktorý poberal navrhovateľ v čase vydania napadnutého rozhodnutia bola 10.696,- Sk, konečná suma úrazovej renty určená napadnutým rozhodnutím podľa § 89 ods. 1 a 2 zodpovedala sume 6.302,- Sk a keďže táto je nižšia ako invalidný dôchodok a rozdiel nepresiahol nulu, navrhovateľovi nevzniká ku dňu 08. 02. 2008 nárok na výplatu úrazovej renty. Citovaný rozsudok Krajského súdu v Prešove bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. 03. 2010 sp. zn. 4So/120/2009.

Žiadosťou zo dňa 08. 10. 2012 si navrhovateľ opakovane uplatnil nárok na priznanie úrazovej renty podľa § 88 zák. č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v dôsledku pracovného úrazu zo dňa 15. 11. 1976. V žiadosti o priznanie úrazovej renty uviedol, že z potvrdenia zo dňa 22. 04. 2002, ktoré v prílohe pripojil, zamestnávateľ navrhovateľovi oznámil, že odo dňa 01. 04. 2002 mu patrí strata na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vo výške 8.544 Sk, t. j. 283,61 eur, ktorá sa má v zmysle opatrenia č. 199/2003 Z. z. za rok 2002 valorizovať o 9,3 %. Vzhľadom na to, že zamestnávateľ poškodenému navrhovateľovi vyplácal stratu na zárobku aj k 01. 04. 2002 a nasledujúcemu obdobiu, malo dôjsť podľa jeho názoru k transformácii úrazovej renty v zmysle § 272 zákona o sociálnom poistení.

Na základe podanej žiadosti bol posudkovým lekárom sociálneho poistenia Sociálnej poisťovne pobočka Vranov nad Topľou dňa 18. 02. 2013 posúdený zdravotný stav navrhovateľa na účely úrazovej renty, pričom ako to vyplýva z posudku z uvedeného dňa, navrhovateľ je naďalej poškodený na účely § 88 ods. 1 zákona o sociálnom poistení v dôsledku pracovného úrazu, lebo má viac ako 40 % pokles pracovnej schopnosti. Miera poklesu pracovnej schopnosti bola stanovená už nie v rozsahu 41 %, ale 50 % s účinnosťou od 21. 01. 2013. Zo záveru posudku vyplýva, že posudzovaný dňa 15. 11. 1976 utrpel pracovný úraz, pri ktorom došlo k poraneniu predlaktia pravej dominantnej končatiny. Po pracovnom úraze vykonával prácu prevádzkového zámočníka pri bežných opravách všetkého druhu (stroje, filtre, lisy, výmena ložísk, opravy vzduchových ventilátorov, obloženia brzd a pod.). Nevykonával opravy ťažkých hutných agregátov. V roku 2008 posudkový lekár Sociálnej poisťovne ústredie Bratislava pracovisko Prešov stanovil pokles pracovnej schopnosti navrhovateľa na 41 %, pričom jeho zdravotný stav hodnotil ako zhoršený. Posudkový lekár konštatoval, že na zhoršení zdravotného stavu sa okrem pracovných činností mohli podieľať aj vplyvy vonkajšieho a vnútorného prostredia tak, ako to bolo uvedené aj v napadnutom rozhodnutí. Posudzovaný žiadal o prehodnotenie poklesu pracovnej schopnosti vzhľadom na zhoršenie zdravotného stavu. Doloženými odbornými vyšetreniami a to ortopedickým, neurologickým a EMG vyšetrením zo dňa 21. 01. 2013 bola potvrdená čiastočná obrna laktového nervu vpravo. Súvislosť s pracovným úrazom z roku 1976 je vysoko pravdepodobná. Vplyv nepracovného civilného prostredia však nemožno jednoznačne vylúčiť. V dôsledku čiastočnej obrny laktového nervu je prítomná porucha citlivosti a trpnutie malíčka pravej ruky, ktorý je v poloohnutej pozícii. Výstretie malíčka navrhovateľ vykoná. Je ľahko obmedzená jemná motorika, svalová sila pravej ruky je mierne znížená. Stav je hodnotený neurológom ako chronický bez možnosti zlepšenia operačným zákrokom. Po prehodnotení zdravotného stavu konštatoval, že u poškodeného v dôsledku rôznych vplyvov

pracovných aj nepracovných došlo k zhoršeniu zdravotného stavu. Menovaný však naďalej vykonáva ľahké manuálne práce ako robotník. Od roku 2003 nedošlo k zmene pracovnej náplne, preto stanovil pokles pracovnej schopnosti v rozsahu 50 %. Dátum zmeny poklesu pracovnej schopnosti stanovil 21. 01. 2013, t. j. dňom, kedy EMG vyšetrením bolo dokumentované zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľa. Posudkový lekár sociálneho poistenia odporukyne sa stotožnil so závermi posudkového lekára prvého stupňa. Z obsahu administratívneho spisu zároveň vyplýva, že ku dňu zmeny poklesu pracovnej schopnosti, t. j. 21.01.2013 bol navrhovateľovi vyplácaný invalidný dôchodok v sume 438,0 eur mesačne. Z oznámenia zamestnávateľa navrhovateľa z 05.02.2009 vyplýva, že náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti po pracovnom úraze utrpenom dňa 15. 11. 1976 sa v čase odovzdávania agendy Sociálnej poisťovni neposkytovala, a to z dôvodu, že výška do ktorej sa malo poškodenému doplácať, bola nižšia ako jeho mesačná tarifná mzda. Zamestnávateľ poskytoval navrhovateľovi iba náhradu za stratu na zárobku počas práceneschopnosti, ktorú má potvrdenú ošetrojúcim lekárom. Z uvedeného oznámenia zároveň vyplýva, že navrhovateľ vedie so zamestnávateľom súdny spor o výšku priemerného, resp. pravdepodobného zárobku, z ktorého sa malo vychádzať pri výpočte poskytovania náhrady za stratu na zárobku. Z oznámenia zamestnávateľa navrhovateľa z 24. 10. 2012 vyplýva totožný záver.

Z vykonaných dôkazov krajskému súdu vyplynulo, že navrhovateľovi ku dňu 31. 12. 2003 náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti vyplácaná nebola a nebola mu vyplácaná ani náhrada za stratu na dôchodku. Preto nemohlo dôjsť k transformácii úrazovej renty podľa § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“). Z listinných dôkazov tiež nepochybne vyplýva, že ku dňu vydania napadnutého rozhodnutia, resp. ku dňu zmeny pracovnej schopnosti navrhovateľa, tomuto bol vyplácaný invalidný dôchodok v sume 438,30 eur mesačne. Konečná suma úrazovej renty určená napadnutým rozhodnutím podľa § 89 ods. 1,2 a 5 nepresahuje 0 hodnotu, teda navrhovateľovi ku dňu 21. 01. 2013, kedy mu vznikol nárok na úrazovú rentu, nárok na jej výplatu nevznikol. Z potvrdení, na ktoré sa navrhovateľ v podanom opravnom prostriedku odvolával ani z rozsudku Okresného súdu Košice II z 29. 04. 2010 č. k. 12C/1190/2000-291 nie je možné vyvodiť ním tvrdené skutočnosti v súvislosti s transformáciou predmetnej úrazovej renty. Naopak, uvedený rozsudok potvrdzuje závery odporukyne, obsiahnuté v napadnutom rozhodnutí. Keďže v civilnom konaní bolo v tomto smere vykonané rozsiahle dokazovanie, ktoré sa premietlo v odôvodnení rozsudku, nepovažoval súd za potrebné doplniť dokazovanie, ako to žiadal navrhovateľ. Na základe uvedeného krajský súd napadnuté rozhodnutie odporukyne podľa § 250q ods. 2 O.s.p. ako zákonné potvrdil.

Proti tomuto rozsudku sa navrhovateľ v zákonnej lehote odvolal tvrdiac, že okrem nároku na priznanie úrazovej renty mu vznikol nárok aj na jej výplatu, nakoľko v zmysle príslušných právnych predpisov došlo k transformácii od 01. 01. 2004 dovtedy vyplácanej náhrady za stratu na zárobku na úrazovú rentu. Navrhovateľ má za to, že aj k 31. 12. 2003 mu bola vyplácaná strata na zárobku, o čom svedčí aj oznámenie zamestnávateľa z 22. 04. 2002, ktorým zamestnávateľ navrhovateľovi oznámil, že mu bude vyplácaná náhrada za stratu na zárobku vo výške 8.544,- Sk, pričom navrhovateľ od zamestnávateľa neobdržal žiadne oznámenie o pozastavení tohto vyplácania alebo zániku nároku na vyplácanie náhrady za stratu na zárobku. Má za to, že neobstojí tvrdenie, že v danom roku mu bola vyplácaná náhrada za stratu na zárobku pri pracovnej neschopnosti v dôsledku druhého pracovného úrazu, keďže to ešte neznamená, že navrhovateľovi na výplatu straty na zárobku v tom čase, avšak navrhovateľ nemohol poberať naraz náhradu straty na zárobku z titulu pracovného úrazu v roku 1976 ako aj z titulu pracovnej neschopnosti v dôsledku pracovného úrazu v roku 2003. Nemôže byť na ťarchu navrhovateľa, že v predmetnom čase fakticky poberal len dávku z titulu pracovnej neschopnosti. Žiadne zákonné ustanovenie nespĺnomocňuje odporukyňu, aby opravila, prepočítala alebo iným spôsobom zasiahla do nárokov na náhradu za stratu na zárobku za obdobie do 31. 12. 2003 s vyplácaním po 01. 01. 2004 v inej alebo zmenenej výške. K stanovisku zamestnávateľa navrhovateľ uvádza, že toto stanovisko bolo odporukyňi predložené v čase, keď bol so svojim zamestnávateľom v súdnom spore, preto potvrdenie nemusí zodpovedať skutočnému stavu. Vzhľadom na uvedené navrhovateľ žiada, aby odvolací súd zrušil rozsudok krajského súdu z 26. 1. 2016 č. k. 5Sp/11/2013-68 a aby mu bola vec vrátená na ďalšie konanie.

Vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa odporkyňa uvádza, že súhlasí s právnym názorom Krajského súdu v Košiciach tak, ako je uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku z 26. 01. 2016. Odporkyňa pri rozhodovaní o nároku navrhovateľa na úrazovú rentu vychádzala okrem príslušných lekárskejších správ posudkových lekárov sociálneho poistenia aj zo skutočnosti, že v súvislosti s pracovným úrazom z 15. 11. 1976 navrhovateľovi síce vznikla a bola vyplácaná náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, no k dátumu 31. 12. 2003 táto navrhovateľovi vyplácaná nebola. K 31. decembru 2003 navrhovateľovi nebolo zamestnávateľom poskytované žiadne peňažné plnenie, ktoré by zamestnávateľ v súlade s § 272 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. odovzdal Sociálnej poisťovni, a ktoré by sa v súlade s § 272 ods. 3 zákona transformovalo na úrazovú rentu. Navrhovateľovi bola od 30. júla 2003 do 31. decembra 2003 vyplácaná iba náhrada za stratu na zárobku počas práceneschopnosti. Táto sa však podľa § 272 ods. 3 zákona nepovažuje za transformovanú úrazovú rentu. Skutočnosť, že navrhovateľovi nebola k 31. decembru 2003 vyplácaná náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, potvrdzujú aj nasledovné doklady obsiahnuté v administratívnom spise odporkyne: Rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Sp/70/2008-14 z 24. apríla 2009, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4So/120/2009 z 31. 03. 2010, rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 12C/1190/2000-291 z 29. apríla 2010, list zamestnávateľa č. AL10-2134/2012 z 24. 10.2012 označený ako „oznámenie vo veci N. S.“, v ktorom sa konštatuje, že náhrada za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti po pracovnom úraze utrpenom 15. 11. 1976 sa v čase odovzdávania agendy Sociálnej poisťovni od zamestnávateľov neposkytovala, a to z dôvodu, že výška, do ktorej sa malo poškodenému doplácať, bola nižšia ako jeho mesačná tarifná mzda. Ďalej predmetnú skutočnosť potvrdzuje prehľad hrubej mzdy navrhovateľa a list zamestnávateľa č. AL10-217/2009 z 05. 02. 2009 označený ako „oznámenie a zaslanie vo veci N. S.“. Na základe uvedeného má odporkyňa za to, že tvrdenia navrhovateľa týkajúce sa straty na zárobku v nadväznosti na potvrdenie zamestnávateľa z 22. 04. 2002 bezpredmetné a bez skutkového a právneho základu. Navrhovateľ k 31. 12. 2003 nepoberal náhradu za stratu na zárobku po skončení práceneschopnosti, a teda po tomto dátume nemohlo dôjsť k transformácii tejto náhrady za stratu na zárobku na úrazovú rentu. Na základe uvedených skutočností odporkyňa navrhuje, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Sp/11/2013-68 z 26. januára 2016 ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd dňa 24. marca 2016 vydal pod č. k. 5Sp/11/2013 - 83 opravné uznesenie, ktorým opravil priezvisko navrhovateľa v záhlaví preskúmaného rozsudku.

Dňom 01.07.2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“). V zmysle § 492 ods. 1 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Keďže v prejednávanej veci ide o vec podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, odvolací súd ďalej konal podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v súlade s § 250ja ods. 2 O.s.p bez pojednávania a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Podľa § 83 zákona č. 461/2003 Z. z. poškodený na účely poskytovania úrazových dávok je zamestnanec zamestnávateľa podľa § 16 a fyzická osoba uvedená v § 17 ods. 2 zákona ak utrpeli pracovný úraz, alebo sa u nich zistila choroba z povolania.

Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 zákona a nedovršil dôchodkový vek alebo mu nebol priznaný predčasný starobný dôchodok.

Podľa § 88 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. poškodený nemá nárok na úrazovú rentu v období, počas ktorého má nárok na úrazový príplatok a v období, počas ktorého má nárok na rehabilitačné alebo rekvalifikačné. Poškodený nemá nárok na úrazovú rentu ani v období, počas ktorého sa mu neposkytuje rehabilitačné alebo rekvalifikačné z dôvodu jeho neúčasti na pracovnej rehabilitácii alebo rekvalifikácii bez vážneho dôvodu uznaného Sociálnou poisťovňou alebo v ktorom maril priebeh pracovnej rehabilitácie alebo rekvalifikácie.

Podľa ods. 3 citovaného zákonného ustanovenia pokles pracovnej schopnosti sa posudzuje na účely odseku 1 v súvislosti s plnením pracovných úloh uvedených v § 8 ods. 4 alebo s činnosťami uvedenými v § 17 ods. 2, alebo v priamej súvislosti s plnením pracovných úloh, alebo v priamej súvislosti s týmito činnosťami. Pokles pracovnej schopnosti sa opätovne posúdi, ak sa predpokladá zmena vo vývoji pracovnej schopnosti. Pri posudzovaní pracovnej schopnosti sa neprihliada na zdravotné postihnutia, ktoré boli zohľadnené na nárok na invalidný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu.

Podľa § 89 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. suma úrazovej renty sa určí ako súčin 30,4167-násobku sumy zodpovedajúcej 80 % denného vymeriavacieho základu poškodeného a koeficientu určeného ako podiel čísla zodpovedajúceho percentuálnemu poklesu pracovnej schopnosti a čísla 100. Ak sa poškodenému vypláca invalidný dôchodok, zníži sa suma úrazovej renty určená podľa ods. 1 o sumu tohto dôchodku. Úrazová renta sa vypláca v sume zníženej podľa prvej vety aj vtedy, ak zanikol nárok na výplatu dôchodkovej dávky.

Podľa § 89 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. ak u poškodeného došlo k zmene poklesu pracovnej schopnosti z dôvodu toho istého pracovného úrazu, alebo tej istej choroby z povolania, doterajšia suma úrazovej renty sa upraví v pomere novej percentuálnej miery poklesu pracovnej schopnosti k doterajšej percentuálnej miere poklesu pracovnej schopnosti odo dňa zmeny poklesu pracovnej schopnosti.

Podľa ods. 5 zákona č. 461/2003 Z. z. pri opätovnom vzniku nároku na úrazovú rentu z dôvodu toho istého pracovného úrazu alebo tej istej choroby z povolania sa suma úrazovej renty určí z denného vymeriavacieho základu, z ktorého bola určená aj suma pri prvom vzniku nároku vynásobená koeficientom určeným ako podiel všeobecného vymeriavacieho základu za kalendárny rok, ktorý dva roky predchádza kalendárnemu roku, v ktorom znovu vznikol nárok na úrazovú rentu a všeobecného vymeriavacieho základu, ktorý dva roky predchádza kalendárnemu roku, v ktorom vznikol nárok na úrazovú rentu prvýkrát.

Podľa § 112 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. výplata dávky sa zastaví, uvoľní, alebo sa dávka vypláca v nižšej sume alebo vo vyššej sume, ak sa zmenia skutočnosti rozhodujúce na nárok na výplatu dávky.

Podľa § 272 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Sociálna poisťovňa od 1. januára 2004 preberá od zamestnávateľa výplatu plnení vyplývajúcich zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania, ktoré vznikli pred 26. novembrom 1993 a od zamestnávateľa, ktorý mal podľa osobitného predpisu postavenie štátneho orgánu, nároky vzniknuté pred 1. aprílom 2002 vyplývajúce zo zodpovednosti zamestnávateľa za škodu pri pracovnom úraze a chorobe z povolania.

Podľa § 272 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. nároky na výplatu plnení uvedených v odseku 1 sa posudzujú podľa predpisov účinných do 31. decembra 2003. Ak nárok na výplatu týchto plnení trvá aj po 31. decembri 2003, poskytujú sa v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003.

Podľa § 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a náhrada za stratu na dôchodku, ktoré sa vyplácali k 31. decembru 2003, a nárok na ich výplatu trvá aj po tomto dni, sa považujú od 1. januára 2004 za úrazovú rentu, a to v sume, v akej patrili do 31. decembra 2003. Na zvyšovanie úrazovej renty platí § 82 primerane.

Podľa § 198 ods. 1 zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení účinnom do 31. decembra 2003

zamestnanec, ktorý utrpel pracovný úraz alebo u ktorého sa zistila choroba z povolania, má nárok v rozsahu, v ktorom zamestnávateľ zodpovedá za škodu, na poskytnutie náhrady za

- a) stratu na zárobku alebo stratu na dôchodku,
- b) bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia,
- c) účelne vynaložené náklady spojené s liečením,
- d) vecnú škodu; ustanovenie § 192 ods. 3 platí rovnako.

Podľa § 201 ods. 1 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. decembra 2003 náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity sa poskytne zamestnancovi v takej sume, aby spolu s jeho zárobkom po pracovnom úraze alebo po zistení choroby z povolania s pripočítaním prípadného invalidného dôchodku alebo čiastočného invalidného dôchodku poskytovaného z toho istého dôvodu sa rovnala jeho priemernému zárobku pred vznikom škody. Pritom sa neprihliada na zárobok zamestnanca, ktorý dosiahol zvýšeným pracovným úsilím.

Podľa § 14 Zákonníka práce v znení účinnom do 31. decembra 2003 spory medzi zamestnancom a zamestnávateľom o nároky z pracovnoprávných vzťahov prejednávajú a rozhodujú súdy.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Pri vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu, najvyšší súd s prihliadnutím na § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu s právnou citáciou právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku len obmedzil na doplnenie dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku.

Navrhovateľ v odvolaní tvrdil, že došlo k transformácii náhrady za stratu na zárobku na úrazovú rentu. Žiadne zákonné ustanovenie nespĺnomočňuje odporkyňu, aby opravila, prepočítala alebo iným spôsobom zasiahla do nárokov na náhradu za stratu na zárobku za obdobie do 31. 12. 2003 s vyplácaním po 01. 01. 2004.

Z administratívneho spisu odporkyne je však zrejmé, že ku dňu 31. 12. 2003 navrhovateľ náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti nepoberal. Uvedená skutočnosť vyplýva z „oznámenia a zaslania vo veci N. S.“ z 05. 02. 2009, ako aj „oznámenia vo veci N. S.“ z 24. 10. 2012, ktoré odporkyňi doručil zamestnávateľ navrhovateľa. Pokiaľ mal navrhovateľ za to, že na vyplácanie náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti má nárok, mal možnosť uplatniť si toto svoje právo postupom, uvedeným v ustanovení § 14 Zákonníka práce, pred civilným súdom. Tohto svojho práva si bol vedomý a aj ho využil, keď sa žalobou podanou na Okresný súd Košice II 9.8.1995 domáhal, aby súd uložil pôvodne žalovanému zamestnávateľovi VSŽ Industria s.r.o. zaplatiť navrhovateľovi sumu 243.750,- Sk a od 1. 5. 1994 do budúca poskytovať vyššiu náhradu za stratu na zárobku. V tejto veci rozhodol Okresný súd Košice II rozsudkom č. k. 12C/1190/2000-291 z 29. 4. 2010. Súd zaviazal zamestnávateľa na zaplatenie náhrady straty na zárobku navrhovateľa za jednotlivé obdobia, rozhodol však, že za celý rok 2003 navrhovateľovi strata na zárobku nevznikla žiadna. Neexistoval teda ani nárok, ktorý by sa z náhrady za stratu na zárobku po skončení pracovnej

neschopnosti pretransformoval na úrazovú rentu postupom podľa §272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. Navrhovateľovi sa totiž k 31. decembru 2003 nevyplácala žiadna náhrada za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti. Ako správne uviedol, odporkyňa nie je oprávnená zasahovať do nárokov na náhradu za stratu na zárobku za obdobie do 31. 12. 2003, teda ani prezumovať ich existenciu. Právomoc rozhodnúť o vzniku či trvaní nároku na náhradu za stratu na zárobku v prípade pracovnoprávneho sporu má iba civilný súd, ktorý v navrhovateľovom prípade rozhodol, že navrhovateľ v roku 2003 takýto nárok nemal.

Podľa § 89 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. bola úrazová renta navrhovateľ a určená ako súčin 30,4167 násobku vymeriavacieho základu 26,4627 eur a koeficientu 0,50, ktorý je podielom 50% miery poklesu pracovnej schopnosti a čísla 100. Výsledná úrazová renta je 322,- eur. Od takto určenej úrazovej renty je potrebné odpočítať sumu invalidného dôchodku, teda 438,30 eur mesačne. Keďže suma invalidného dôchodku presahuje sumu úrazovej renty, navrhovateľovi nárok na výplatu úrazovej renty podľa § 89 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. nevznikol.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd považoval rozhodnutie odporkyne za zákonné a preto podľa § 219 O.s.p. rozsudok krajského súdu potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd navrhovateľke v zmysle § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. nepriznal, nakoľko nebola v odvolacom konaní úspešná.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.